IV. évfolyam, 3. szám — 1948 január 21

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Egy hang felülről: **Szép piros lesz ez ujra, elvtársak!**

Egy hang alulról: **No mert az utóbbi időben tulságosan rózsaszínű lett...**

KÉT KENGURU

azon veszekedett az állatkertben, hogy melyikük magasabb.

— Én ki tudom dugni a fejemet a rács fölött is, maga meg nem — dicsekedett az egyik — én vagyok a magasabb.

— Én látom innen a hullámvasutat is, maga meg nem — igyekezett fölébe kerekedni a másik — én vagyok a magasabb.

S a versengés már-már tettlegességbe csapott.

Ekkor azonban kinyilt a szomszédos ketrec ajtaja és méltóságteljesen besétált rajta az Állatkert uj lakója: a zsiráf.

A kenguruk sokáig hallgattak, aztán köhécselve és torkát köszörülve megszólalt az egyik:

— Tulajdonképen nem is fontos, hogy az állat magas legyen...

— Hát persze, hogy nem..., — lélegzett fel a másik. — A magasság: egészen jelentéktelen...

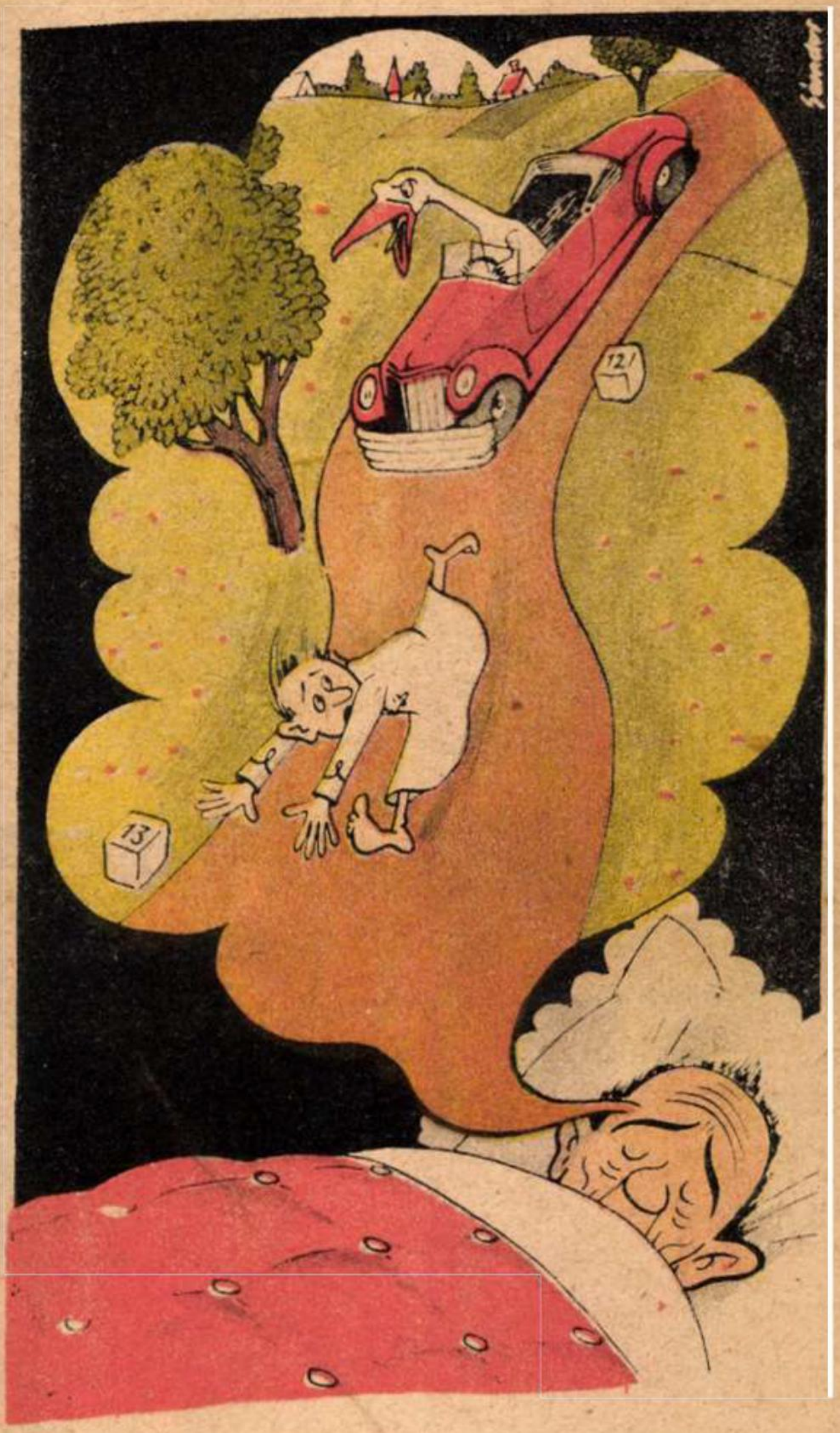
— Részletkérdés...

— Bagatell...

— Tudod mit?: tegezzük egymást. Szervusz.

— Szervusz, kérlekalássan.

Az autóvezető rémes álma

Hangtalan Heti Híradó

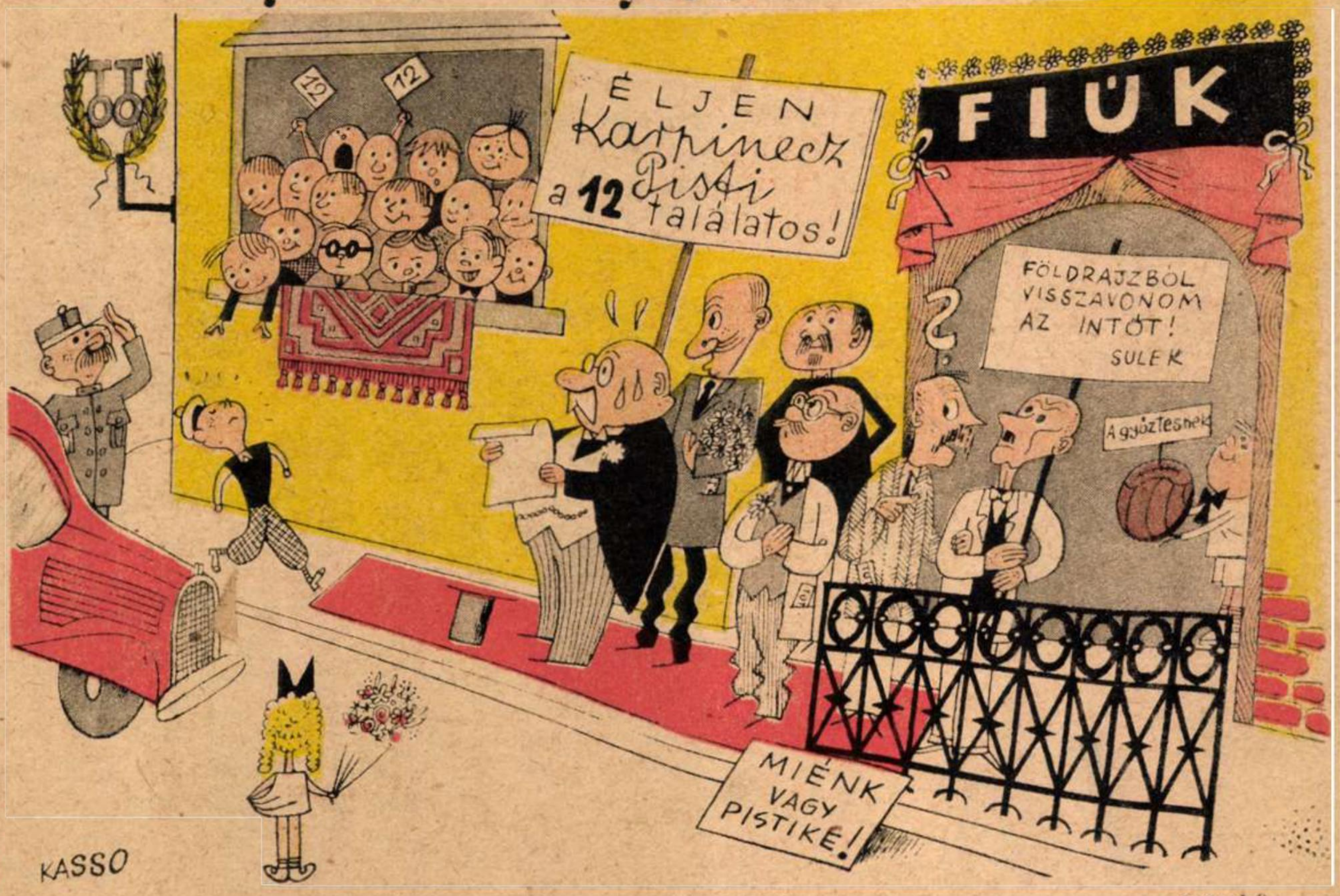
Keleteurópa ifjainak Tanácsát most fogadta Budapest és megfogadta, hogy Nyugateurópa véneinek tanácsát ezzel szemben nem fogadja meg.

Az Actio Catholica gyerekeket küldött Belgiumba, 51 grófné és báróné kiséretében. Felháborodást keltett, hogy a kiserők fele kinn maradt, de még nagyobb felháborodást keltett, hogy a másik fele visszajött.

A MARSHALL ÉS TÁRSA-cég bevezette a pontrendszert. Ennivalót csak hadászati támaszpontok ellenében ad Európának.

Gyermekek nyernek a totón!

Az osztályfőnök: Jaj de lámpalázam van! Mit gondoltok, kezet fog fogni velem ez a gyerek?

70 fillér

Ellenállás Budán

Barátom, az ősbudai lakos sértődötten nézett rám.

— Szóval, te soha nem is hallottál a budai ellenállásról?

Tagadólag ráztam a fejemet, majd megmondtam véleményemet Budáról, a nyilasok főfészkéről. Barátom heves magyarázatba fogott.

— Én csak egyet mesélek el neked. A Szent Imre herceg-útja és a Bertalan-utca sarkán van egy korcsma. Én egyszer bevetődtem oda. A helyiség tele volt valódi budai nyárspolgárokkal, akik áhitatos csendben ülték körül a rádiót. Figyelni kezdtem, az angol rádió híreit hallgatták.

— Ez hihetetlen — szóltam közbe.

— Igy volt. Az angol rádiót hallgatták leplezetlenül, minden félelem nélkül, majd a hírek elhangzása után, mit sem törődve azzal, hogy bárki meghallhatja, szidni kezdték a rendszert, a kormányt. Öröm volt nézni ezeket a dacos, büszke magyar fejeket. És ez Budán történt, kedves barátom, ha éppen tudni akarod.

— És mikor — kérdeztem elhűlve. — Már a nyilasok alatt?

Barátom megfontoltan felelt.

— Nem. Egy kicsit később. Mult héten, szerdán.

— Látod Jenő, már mindenki tudja, hogy nem akarod nekem megvenni azt a bundát.

Hidvéghy Ferenc:

A PUSZTA TÉLEN

(*Petőfi után*)

Üres most a halászkunyhó és a csőszház,
Fegyőreivel már a nyilas nem szcénáz,
A fasiszta srácok
Nem muriznak Vácott,
Nem bántják a foglyok a védtelen fegyőrt,
Ha a cellájukba nem adott be likőrt.

Üresek a cellák a fogházainkban,
Amnesztia folytán sok fogoly már kinn van.
Taxi vitte őket,
Az előkelőket
És a sok NOT-bíró dühtől zöldül, kékül:
Szabad lett a fogoly NOT-ítélet nélkül.

Szabályos pesti riport a kedélyes Rosenhofferről

Rosenhoffer Jenő, a gyilkos, lányosképű, finommosolyú fiatalember, zafirkék, mélytüzű szemekkel. A haja szőke, mint színarany kalász, a szeme tengerzöld, kék alapon, viharban pont ilyen a Balaton, amit különben a szemtanuk is megerősítenek. Jól megnézzük, hogy belelássunk abba az elvetemült lelkibe neki. Első pillantásra látni, hogy csikos kamgarnruhát visel, kétsorosat, középesen svájfolva, hólokkal, csípőre dolgozva, nem mondjuk a kabát lehetne kicsit lezserebb is.

Egészen össze van roppanva, nem olyan elvetemedett, mint amilyennek kinéz, látszik az arcán, hogy már nem tetszik neki ez az egész dolog, legszívesebben hazamenne.

— *Higyjék el az urak* — mondja — *hogy csak kéjvágyból gyilkoltam. Nem vagyok én olyan aljas, mint amilyennek gondolnak.*

Ujabb és újabb kérdéseket tesznek fel neki, bár nincs jó hangulatban, látni rajta, hogy el van rontva már az egész délutánja.

Amikor egy pillanatra szüneteltek a kérdések, munkatársunk odalépett és kevés idő állván rendelkezésre, csak a legfontosabbat kérdezte meg:

— Hogy érzi magát?

A lányosképű gyilkos könnyekig megható hangon válaszolt:

— *Szörnyű ez a sok hercehurca! Szinte már bánom az egész gyilkosságot . . .*

A tanítómesterek

— Azért mégsem múltunk el teljesen nyomtalanul.

Káin amnesztiát kér

(Palásti László bűnügyi riportja)

Káin, Ábel fivére ma nyujtotta be kegyelmi kérvényét az igazságügyminisztérium X. ügyosztályához. A Ludas Matyi megszerezte a kérvény szövegét. Ime:

„T. Igazságügyminisztérium!

Mint életfogytiglanon túl elítélt bűnöző, megragadom az alkalmat és én is kegyelmet kérek.

Kérésem támogatásául megemlítem, hogy évezredek óta állok vád alatt és ügyem még mindig nem került a NOT elé.

Enyhítő körülménynek kérem betudni, hogy Ábel annakidején rossz fát tett a tűzre és ezért szállt fel a füst az ég felé. Az én füstöm azonban füstbement és így joggal háborodtam fel.

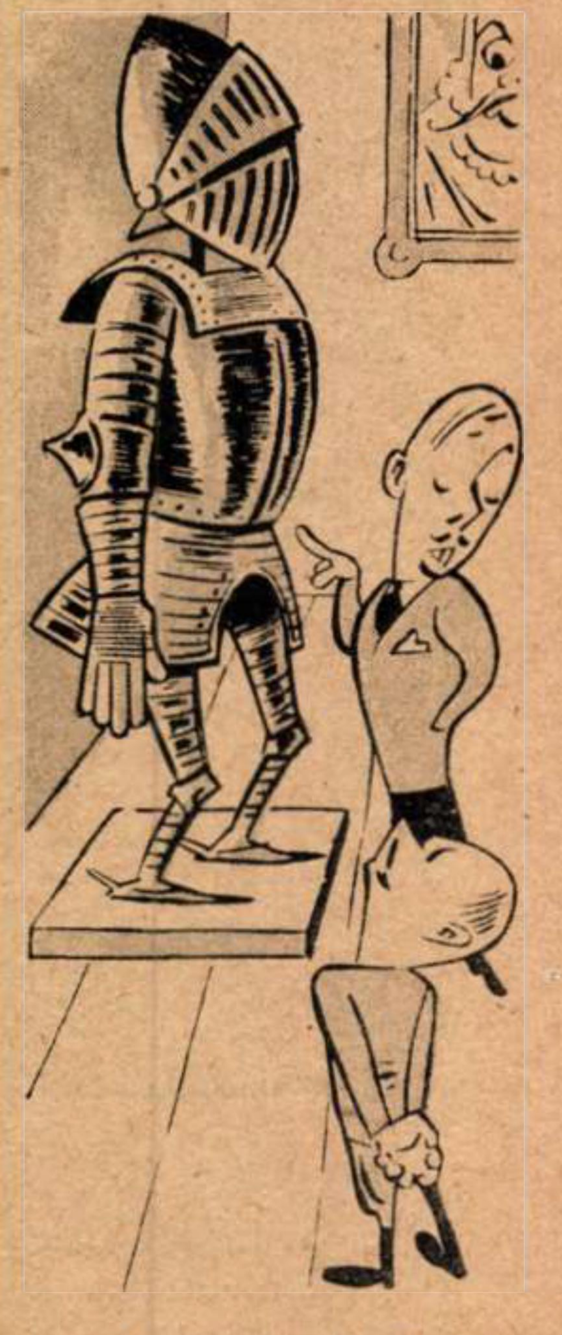
Javamra szolgáljon az is, hogy nekem köszönhető a Káin-bélyeg. Ezzel a filatelia alapjait vetettem meg.

Szabad legyen még megemlítenem, hogy én csak egy embert öltem meg, viszont a népbíróság tömeggyilkosokat ment fel. Különben is az én gyilkosságom a családban maradt.

Az amnesztiát kérve, maradtam

kiváló tisztelettel
Káin."

Nehéz ügy lehetett

— Ez itt egyik ősapám kimenőruhája, kérlek.

— Nem értem. Hogy ment ki ebben, ha ki kellett neki menni?

Öröm a háznál

— Mondja kedves Vas Zoltán, miért lesz Petőfi képe a jubileumi ötforintoson?

— Mert azt szeretném, hogy mindenkinek legyen egy kis költőpénze.

Soha ilyen telet

— Akár hiszi, uram, akár nem, nálunk a kertben már rajzik a cserebogár.

— Az semmi. Nálunk a spájzban kivirágzott a barackbefőtt.

A disznóöléshez engedélyt kell kérni

— Sajnos, uram, ez az engedély rendben van... Szúrjon!

Vigyázat, mélyvicc

A nagyotmondásairól híres szőke szubrett mondta a minap egyik kolleganőjének:

— Fiam, én már tizennégyéves koromban is ötvenpengős kalapokat hordtam.

— Elhiszem, fiam — hagyta helyben a kolleganő —, de dobozban.

Egy londoni főzőtanfolyam tanárnője: Hölgyeim, a bálnát előbb apró szeletekre kell vagdalni...   (Punch, London)

Belpolitikai rejtvény

— Miért ilyen sovány a páter?
— Mert kilépett belőle a Kovács Imre.

Darvas Szilárd:

Ede produkálja magát

Bizonyára mindenki ismeri a történetet arról a boldogtalan artistáról, aki megjelent Mátyás király udvarában és az egybegyült naplopók előtt bemutatta tudományát, vagyis egy zacskó borsót szemenkint átdobált a kulcslyukon. Utána büszkén meghajolt és várta, hogy az igazságos király tudományának elismeréseképen legalább is egy garabonci állást ad neki, de csalódott. Mátyás egy szakajtó borsóval fizette ki, nehogy abba kelljen hagynia mesterségét az esetleges nyersanyaghiányra való tekintettel.

Vannak ilyen felesleges tudományok. Barátom Ede például remekül tudja utánozni a vízcsapot. Sokszor negyedóráig csöpög egyfolytában, amin társaságban nagyon jól el lehet szórakozni. Még mindig jobb, mintha szavalna vagy énekelne vagy a Latabárt utánozná, mint a többiek szokták, akik rendszerint ordítanak, míg Ede a világ leghalkabb wasserleitungja és olyan megnyugtatóan csepeg, hogy vétek lenne elzárni őt.

Ede alapjában véve szívesen produkálja magát, tudja, hogy egy vízcsap veszett el benne és néha bágyadt keserűséggel említi meg, hogy ha történetesen nem magyarnak születik, már becsurogta volna az egész világot. Mondom: Ede szívesen szórakoztatja barátait, de előzőleg kérlelni kell, nehogy azt higyjék, hogy tolakszik. Ilyenkor szerény mosollyal elismétli, hogy voltaképen az egész egy nagy marhaság, bárki játszva megtanulhatja, aki másfél órát hajlandó eltölteni egy vízcsap mellett és különben is bizonyára vannak a társaságban olyanok, akiket ez a produkció nem érdekel.

— De nem! De nincs! — kiáltják ilyenkor kórusban és hozzáteszik: úgy kéreted magad, mint egy szűzlány. Egyesek térdrehullnak előtte és könyörögnek, hogy ha nem csurran, legalább cseppenjen. Ede végülis megszánja őket és a csepegés kezdetét veszi.

Előfordul azonban, hogy valaki komolyan veszi Ede szabadkozását és leinti a többieket, mondván, hogy Ede bizonyára indiszponált, hagyják békén, mindenki akkor csurog, amikor kedve van hozzá, majd inkább ő megmutatja, hogyan lehet tű és cérna nélkül varrni.

Ilyenkor Ede élénken helyesel az illetőnek, követeli, hogy varrjon és elragadtatott szavak kíséretében figyeli a szerencsés nyerőt, aki hülye mosollyal öltöget a levegőben. Belül azonban forr a dühtől és azon töpreng, hogy tehetné jóvá az átkos szerénysége következtében beállott szituációt. Több ízben célzást tesz arra, hogy ő nem egy smokk, ő szívesen szórakoztat bárkit, de hát vannak az életben pillanatok, amik azonban már elmultak és ha nagyon akarják, hát isten neki. De már a kutya se törődik vele, mert a társaságban sokan vannak és mindenki sorra akar kerülni.

És akkor Ede karonfog valakit, elviszi egy távoli sarokba, hogy bebizonyítsa, mennyivel többre becsüli őt az egész társaságnál, és neki, — csak neki — halkan csepegni kezd.

A francia nemzetgyűlésen

Schuman: Elaludt a villany? Akkor üssétek a kommunistákat.

Schuman: Felgyulladt a villany? Akkor üssétek a kommunistákat.

RÉMHÍR

Tihanyec röhögve meséli a kávéházban Kacsireknek:

— Mit szól hozzá, a Cicvareket a határon szökés közben lelőtték . . .

— Megérdemelte! Én mindig mondtam, hogy ez a csirkefogó Cicvarek . . .

Tihanyec ijedten csitítja:

— Psszt, ne olyan hangosan. Itt ül a Cicvarek a másik asztalnál, még meg találja hallani.

NEHÉZ eset

Szerkesztőségünk legendásan szűkmarkú tagjától nemrégiben megkérdezték a kollégái:

— Na öregem, mit vettél a feleségednek újévre?

A kérdezett elkeseredett arckifejezéssel legyintett.

— Nem vehettem neki, sajnos, semmit . . . Nem is beszélünk egymással. Haragban van velem . . .

— No csak, no csak. És miért haragudott meg?

— Mert nem vettem neki semmit karácsonyra.

Művelt társalgó

A kis színésznőnek azt mondta valaki a héten a társalgóban:

— Te már annyit utaztál külföldön, bizonyára jól ismered a geográfiát.

A művésznő a fejét rázta:

— Ott még nem voltam.

Hülye vicc

Kredenc Jenő megkérdezi asztalszomszédjától a kávéházban:

— Mondja, kérem, hányadika van ma?

— Ott van az ujság a kezében, nézze meg.

Kredenc Jenő a fejét rázza:

— Nem lehet. Ez tegnapi lap.

Megdolgozott érte

Franco (a tengerparton): Uraim, már felakasztottam a kommunistáimat, jöhet az amerikai ajándék.

GANDHI megint böjtöl

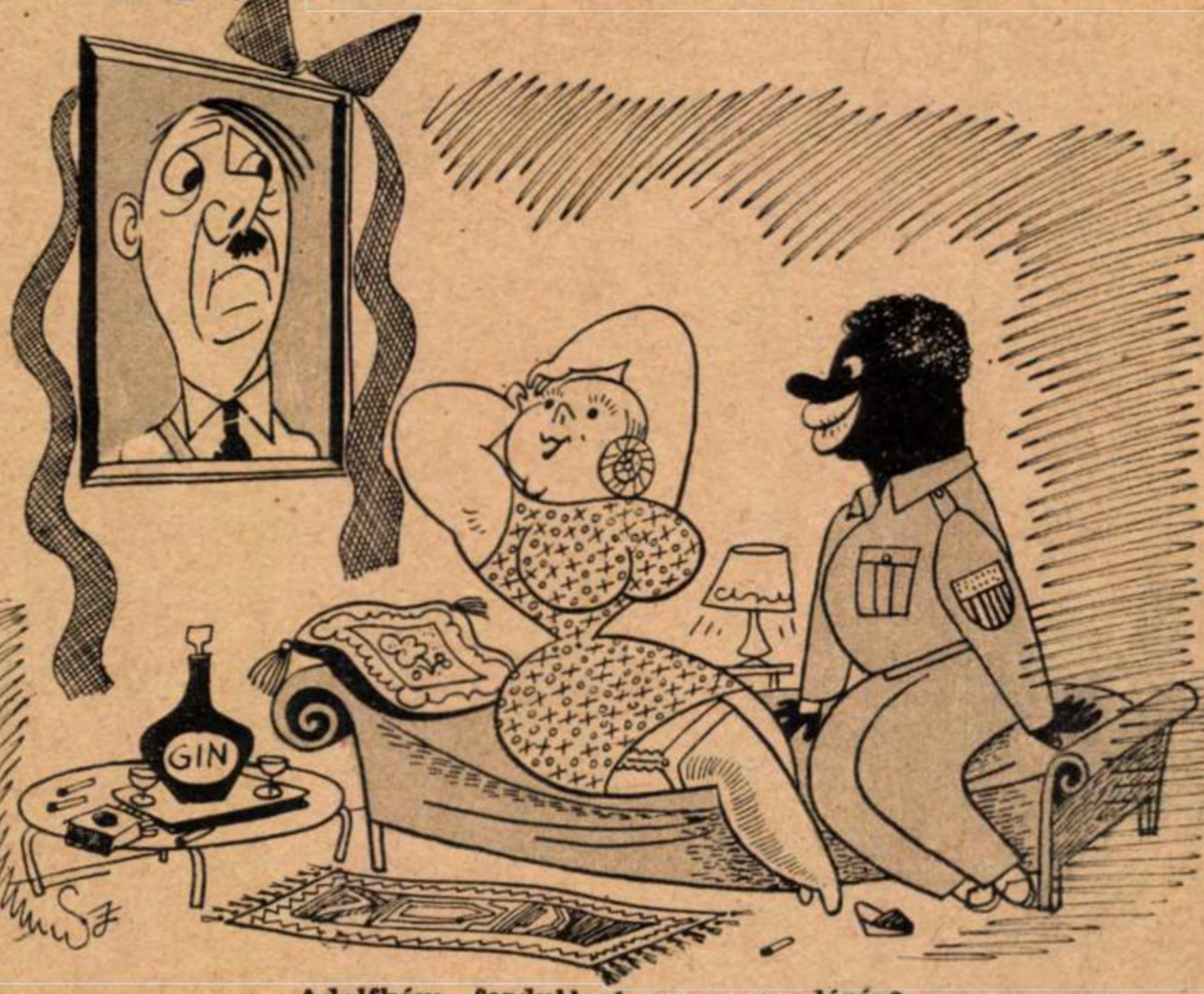
— Komoly böjt ez, Miszter Gandhi?
— Nem, csak olyan propagandi.

Öt perccel az amnesztia előtt

Nem, nem nem,
Nem, nem, nem,
Nem megyünk mi innen el,
Míg a Ries miniszter minket
Furkós bottal ki nem ver.

Idill Trizóniában

— Adolfkám, fordulj el egy negyedórára . . .

PÉLDÁZAT

arról, hogy az amerikaiak olyan nagyon a hónuk alá nyúlnak a német gyárosoknak, akikkel valójában még békét sem kötöttek.

A szép fiatal Havlicsekné megözvegyül. Nyuszek, aki régi tisztelője az asszonynak, már három nappal a temetés után felkeresi és hevesen udvarolni kezd neki. Az özvegy szemérmes pirulással mondja:

— Legalább addig várjon Nyuszek úr, amíg a gyászruhát leveтem.

— Nem bánom — mondja erre Nyuszek — addig az öt percig éppen várhatok . . .

PÉLDÁZAT

Hogy védekezik az árvíz ügyében az árvízvédelmi kormánybiztos?

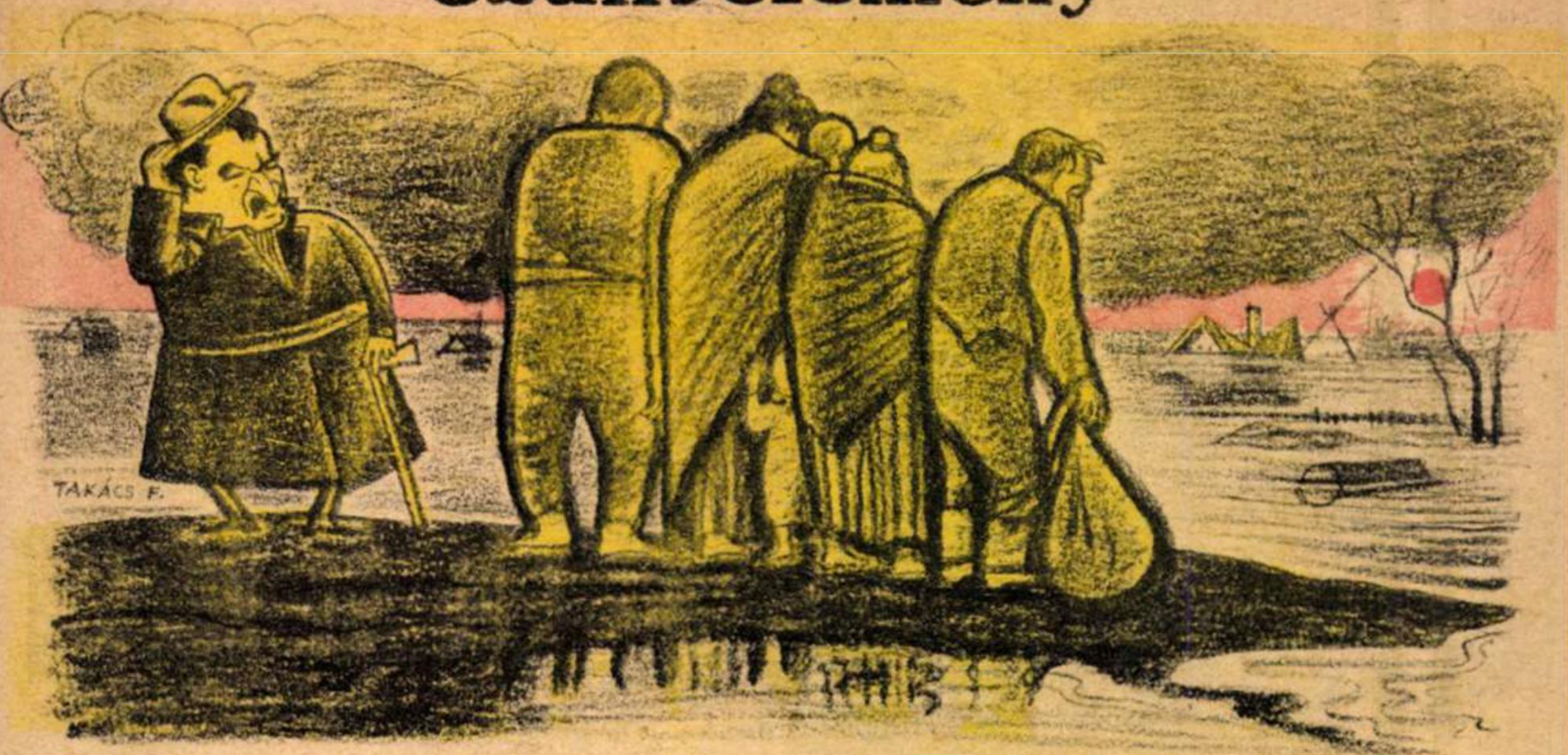
Havlicsek bemegy a drogériába és így szól:

— Tegnap vettem itt valami biztoshatású bolhaport, de használat után egy darabbal se lett kevesebb a bolha a lakásomban.

A drogista vállat vont:

— Talán tévedni tetszett a számlálásnál?

Szakvélemény

Takács árvizvédelmi kormánybiztos: Hát ez az árviz már nem szorul védelemre, én hazamehe'ek

Egy test, két lélek

Villamoson utaztam. A kocsi hirtelen megindult és én ráléptem egy kávészínű aktatáskát szorongató, szemüveges úr lábára.

— Au! — szisszent fel a testes úr. — A lábam volt!

— Igen. Tudom, — sajnálkoztam. — Bocsánat!

— Tudja? Mi az, hogy tudja?!...

— Miért? Titokban akarta tartani?

Éreztem, hogy logikus, de elhamarkodott szavaimmal felkeltettem ellenszenvét. A testes idegen elvörösödött.

— Villamoson vagyunk — csillapítottam. — A kocsi mozog. Megtántorodtam. Ráléptem. Bocsánatot kértem.

— Miért nem mondja mindjárt, hogy azért tántorodott meg, mert a földön van? Az is mozog!

— De vonz. A kocsi viszont taszít.

A testes idegen átment lilába.

— Szerencséje, hogy leszállok! — üvöltötte és látszott rajta, hogy neheztel rám. — Majomképű csibész!...

Miközben leszállt, megemlítettem, hogy az ő vizilószerűsége sem kerülte el éber figyelmemet.

— Maki! — őrjöngött ő vissza lentről.

— Jónás! — intettem búcsút fentről.

Ez most egy féléve történt.

Tegnap felszálltam a zsúfolt villamosra és észrevettem egy ismerős urat. Testes, szemüveges úr volt, hirtelenében nem tudtam hova tenni.

Ő úgylátszik tudott.

— Szervusz — nyujtotta a kezét. — Hogy vagy?

— Szervusz. Lassan.

— Nővéredékkel összejössz még?

— Nincs nővérem. Ha lenne, tudnék róla. Jelzem, nem tévesztesz te össze valakivel?

— De lehet — nevetett testes ismerősöm. — Pedig biztos ismerlek valahonnan!

— Én is téged, de honnan?

Megmondtuk a nevünket egymásnak eredmény nélkül. Amíg együtt utaztunk, kellemesen elbeszélgettünk. Mikor leszálltam, észrevettem a kávészínű aktatáskáját. Rádöbbentem ismeretségünk eredetére, egy pillanatig haboztam, azután azt mondtam magamnak: minek?

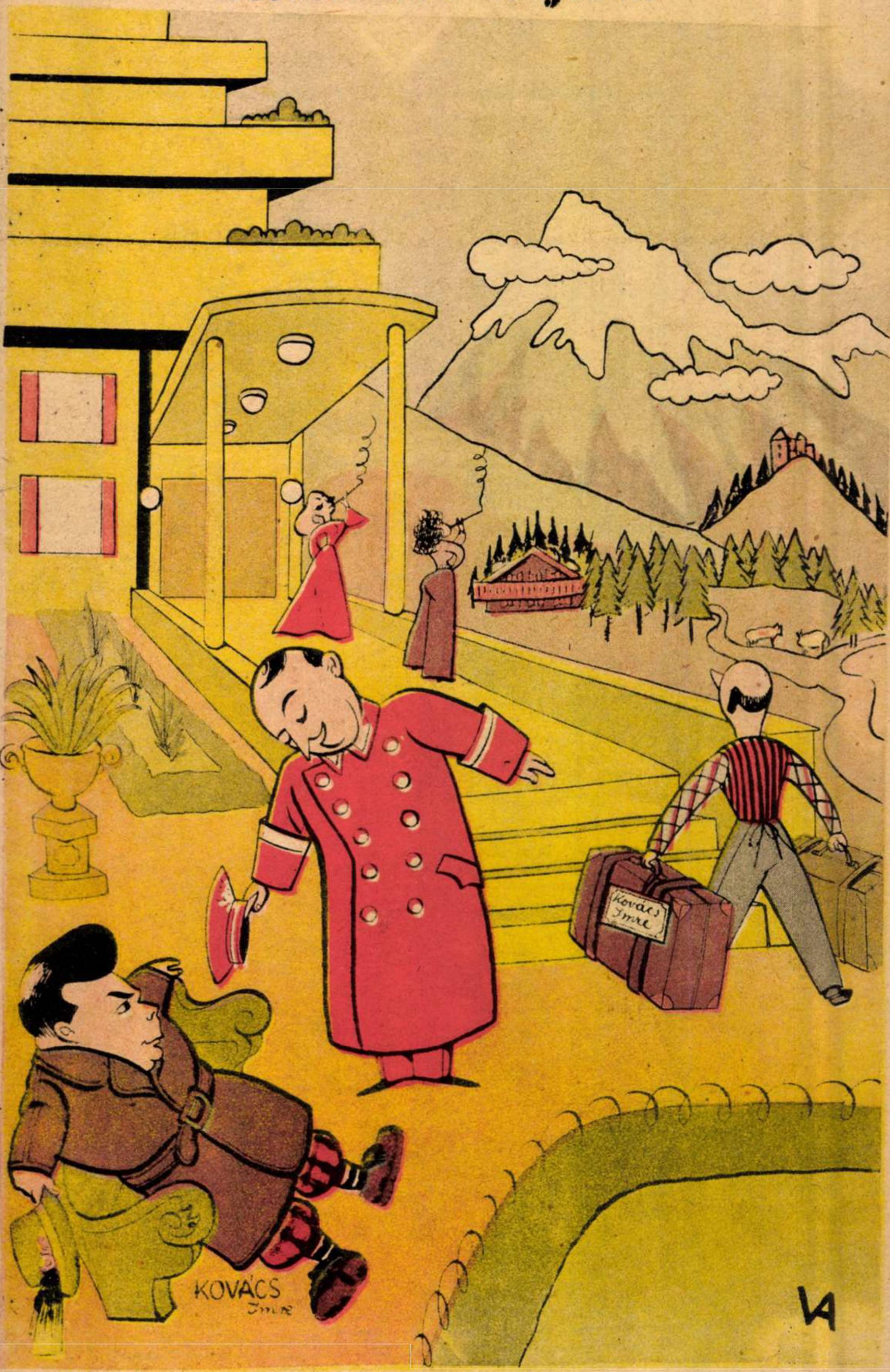
— Szervusz! — búcsúztam el tőle szívélyesen. — Talán még egyszer eszünkbejut...

Közben megállt a villamos, megtántorodtam és ráléptem testes ismerősöm lábára.

— Bocsáss meg... — rebegtem.

— Ugyan! Szóra sem érdemes!... — szólt és mosolyogva búcsút intett.

Kovács Imre Svájcban

— Elfáradt, Monsieur Kovács?

— De még mennyire. Önnek barátom fogalma sincs arról, hogy milyen hosszú az út a „Néma forradalom"-tól a svájci luxushotelig.

Sötét Ödön, mint vendég

Sötét Ödön mesélte a kávéházban:

— Tegnap egy barátomhoz voltam meghíva kedélyes születésnapi vacsorára. Éppen akkor értem oda, mikor a házigazda anyósa gutaütést kapott és meghalt. Igy aztán a vacsorán eleinte kissé nyomott volt a hangulat.

VÉGRE egy őszinte ember!

Rengeteg gyüjtőiv kering mostanában a mi újjáépülni akaró fővárosunkban. Különösen közéleti személyiségekhez, főként honatyákhoz fordulnak nagy reményekkel a derék gyüjtők, Csakhogy honatyáink többsége egyuttal magán-atya is, kénytelen tehát hébehóba valami elfogadható mentséget mormolni adakozás helyett: már adott — egyenesen a szervezethez szokta küldeni — a jövő hónapra van előirányozva, stb.

A mult héten nagy társaság előtt nyujtott át gyüjtőivet egy matróna a közfiszteletben álló idős honatyának, aki mintaférj és többszörös magánnagyatya is. „Szegény, elesett leányok" részére gyüjtött. Az öregúr csak futólag pillantott az ivre, nem olvasta el, kiknek a számára kérnek tőle, s már hárította el a kérelmet udvarias mosoly kíséretében:

— Sajnálom, asszonyom, de... ezeknek én közvetlenül szoktam adni.

A pesti utcán

— Itt a tilos buci! Itt a tilos buci!

Télapó, hát ön is disszidált?

Gádor Béla:

KÖZMONDÁSOK ALKONYA

Köztudomású dolog, hogy a közmondások, példabeszédek és más életigazságok nagy része vaskos hülyeség és már régen revizióra szorul. Ezt a reviziót én most elkezdem:

Ki korán kel, aranyat lel

Nem igaz. Több szemetessel, utcaseprővel és zöldségárussal beszéltem már, akik mind nagyon korán kelnek, de soha még egyetlen gramm aranyat sem leltek. Ezzel szemben Pintyőke Panni „művésznő“ mindig délben kel fel és akkora aranykarperecek vannak a karján, hogy alig tudja a kezét felemelni.

Segíts magadon, az Isten is megsegít

Ez annyit jelent, hogy ha nem segítesz magadon, az Istenre nem számíthatsz. Viszont ha segítettél magadon, akkor már mi szükség van Istenre? Vagy talán azért kell imádkoznod hogy a Jóisten bele ne szóljon jólsikerült dolgodba? Na, akkor jól nézünk ki.

Addig nyujtózkodj, míg a takaród ér

És ha a takaród egy félméter? te pedig egy méter nyolcvan? Akkor hogyan tudsz egy félméternyire kinyujtózni? Mindegy. Csak ne nyulj annak a takarójához, aki ezt a közmondást kitalálta.

Szegény ember szándékát, boldog Isten birja

Például szegény feleségemnek az a szándéka, hogy egy bundát vegyen magának. De ki bírja ezt? Még a boldog Isten se bírja.

Lassan járj, tovább érsz

Ha például Debrecenbe akarsz menni, nehogy felülj egy repülőgépre. Indulj neki gyalog és menj minél lassabban, hogy hamar odaérj.

Bíbor-bársony vendégségnél jobb egy napi egészség

Ez annyit jelent, hogy ha egy napig egészséges vagy és 364 napig kolerás, az jobb, mintha bíborban és bársonyban jársz és meghívnak ebédre.

Amilyen a mosdó, olyan a törülköző

Tehát a porcellán mosdó mellett feltétlen porcellán törülközőt fogsz találni és viszont ha frottirból van a törülköző, a mosdótálnak is frottirból kell lennie? Nem praktikus.

Nem eszik a kását olyan forrón, mint ahogy főzik

Ez a közmondás legutóbb 30 millió ember életébe került.

Addig jár a korsó a kútra, míg el nem törik

És ha pléhedénnyel jársz a kútra? Akkor mi van?

— Miért kergeti azt a jegyüzért, nyomozó úr?
— Szeretnék egy jegyet félnyolcra az Urániába.

— Pirike, húsz fillért kapsz, ha adsz egy puszit.
— Az kevés. Hiszen huszat kapok, ha beveszem a ricinust.

IHAJ, CSUHAJ

Az 1910-es évek híres gavallérja ma hetvenéves, lassú mozgású, testes bácsi. A szilvesztert feleségével együtt egy rózsadombi villában töltötte, s a ház fiatal asszonya felkérte az öreg urat egy lassú foxra. Tudták róla, hogy nagyon vigyáz a szivére. Táncikált hát a hajdani gavallér „öregesen, rangosan“, de egyszerre csak mindenki ámulatára... elengedte táncosnőjét, mind két kezét csípőre vágta és odarikkantott a zenekarnak:

— Csárdást!

És úgy járta, mintha húsz éves volna. Perdült, bokázott, kurjongatott. Ünnepelték, ő volt az est hőse. Reggel aztán, amikor hazafelé baktatott feleségével, csodálkozva kérdezte az asszony:

— Hogy jutott eszedbe, hogy csípőre vágd a kezed és csárdást járj?

Az öregúr megállt, szívére szorította tenyerét és nehéz lélekzetvételek közt panaszolta:

— Mi egyebet tehettem volna, fiam? Elszakadt a nadrágtartóm.

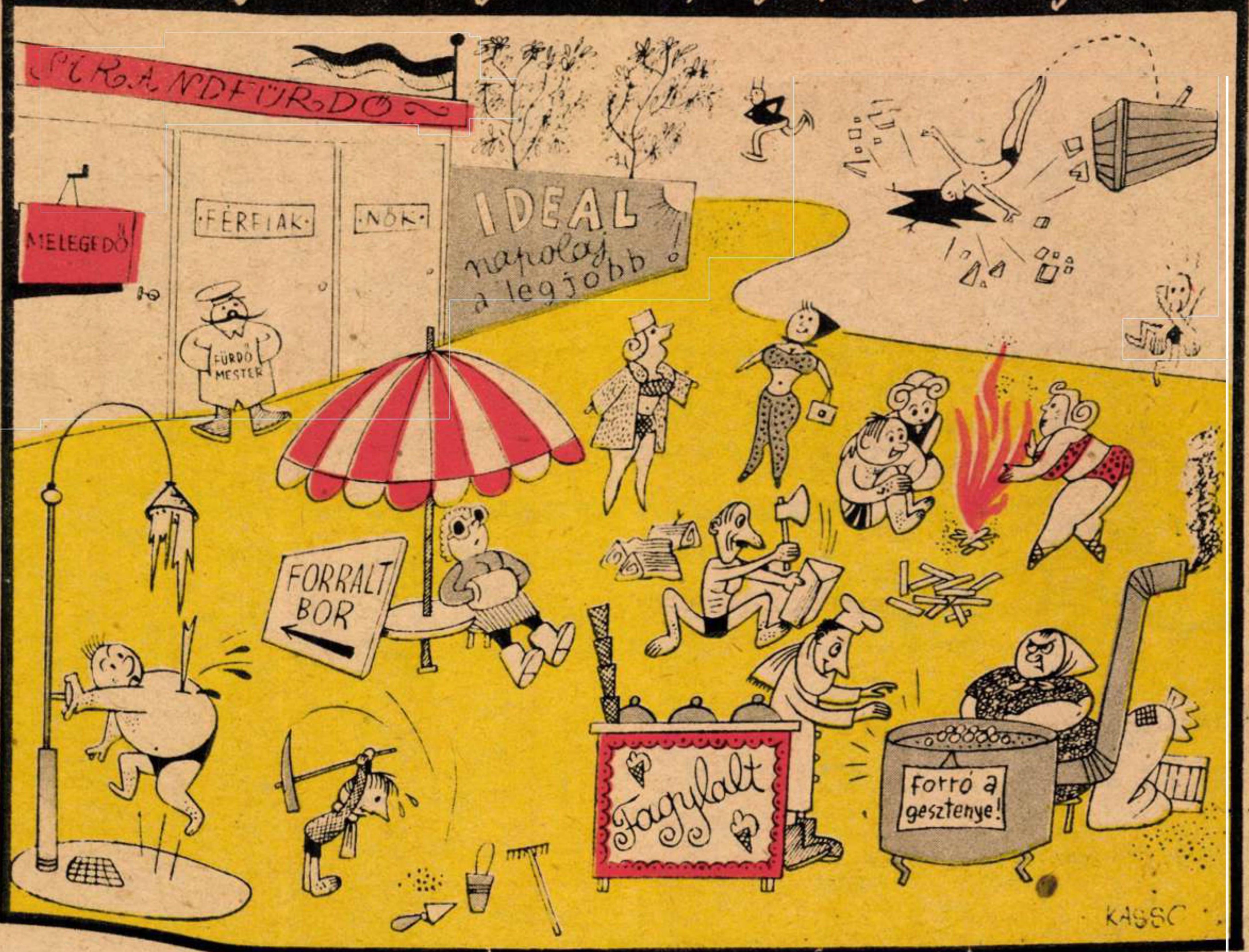
Szinházi próbán

Folyik a próba egyik pesti szinházunkban. A színészek ordítanak, a rendező üvölt, a direktor tajtékzik. Végre minden zajon átsüvít az igazgató hangja:

— Mi van itt? Bolondok háza?

— Nem! — kiált oda az egyik színész dühösen. — A bolondok házában legalább az igazgató normális.

A meleg tél után ilyennek képzeljük el az idei nyarat:

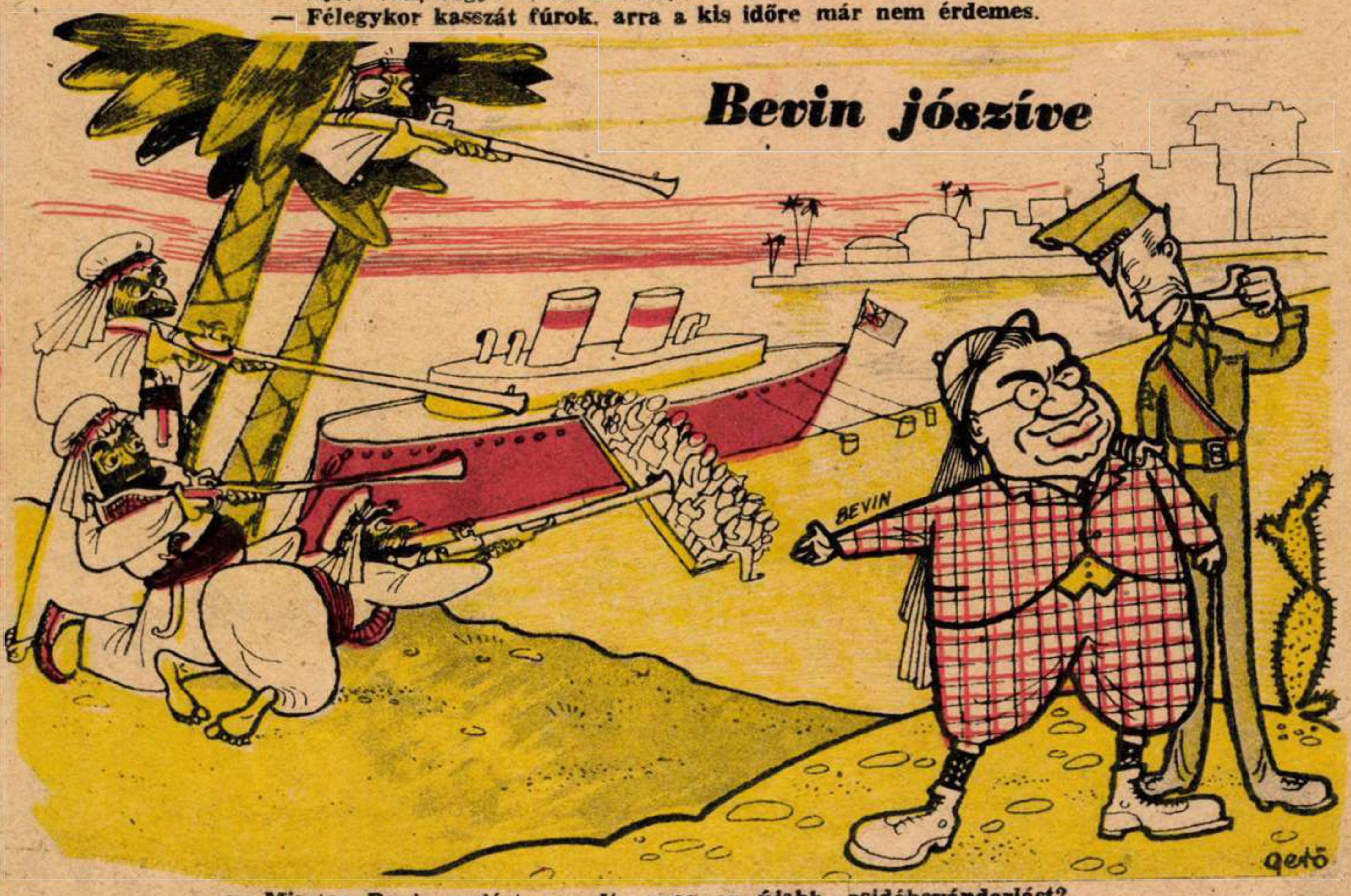

Jelmezbálon

— Éjfél van, vegye le az álarcát, uram.
— Félegykor kasszát fúrok, arra a kis időre már nem érdemes.

Bevin jószíve

— Miszter Bevin, miért engedte meg az újabb zsidóbevándorlást?
— Mert ezeknek a szegény araboknak már nem jutott zsidó.

Tagkönyvcsere az MKP-ban

— Attól félek fiam, hogy nem kapok másikat.
— Miért, mi baja a tagkönyvednek?
— Az, hogy én vagyok a tulajdonosa.

— Hogy érzi magát, tagkönyv úr?
— Mint akit kicseréltek.

Reakczy Jóska: Ezt a százkilóst kitették, az a két ötvenkilós belépett, súlyban tehát hála Istennek nem gyarapodtak.

Tavasz a télben
vagy
ahogy van, úgy sose jó

(Szín: szürke portenger. Idő: langyos.)

Latyák *(ingujjban, kiskabátja a karján)*: Rettenetes ez a meleg, Csutak úr.

Csutak *(kiskabátban, inge a karján)*: Ne is beszéljünk róla. Latyák úr. Az újságok szerint egy éve nem volt ilyen meleg január, mint az idén.

Latyák: Sőt. A sógorom, akinek jó összeköttetései vannak a Meteorológiai Intézetnél, azt mondja, hogy ilyen abnormis téli időjárásra még a legöregebb levelibékák sem emlékeznek.

Csutak: Szegény jó feleségem már szeptemberben megkötötte nekem a gyapjúpullovert és a meleg alsóneműt. És tessék, nem bírom viselni.

Latyák: A fene esz meg, ha rágondolok, hogy az a sok fínom szén ott porlad a pincében. Még júniusban beszereztem. (Ábrándosan.) Istenem, tavaly ilyenkor milyen kellemesen dermesztő hideg volt a lakásunkban. Hiába, kell az embernek az a megszokott kis téli fagyhullám. Most egy éve már a negyediknél tartottunk. Tudja mi történt tegnap Drót Demeterrel?

Csutak: Na?

Latyák: Hőgutát kapott.

Csutak: Ne mondja! Hogy történt?

Latyák: Egy könnyelmű pillanatban megivott két deci forraltbort.

H—s F—c

Régi csúf idők

Ez 1940-ben történt, amikor még a munkaszolgálat állítólag szórakozás volt a későbbi borzalmakhoz képest, amikor a keretlegények még nem ölték meg a munkaszolgálatosokat, megelégedtek azzal, hogy pénzt zsaroljanak ki tőlük.

Egy munkásszázad utat épített Tápióbicskén. A munkafelügyelő őrmester már percek óta szurós szemekkel nézett egy alacsony pápaszemes, kopasz emberkét, aki nagy igyekezettel, de semmi szakértelemmel „planérozta" a friss utat. Végül nem bírta tovább és ráförmedt:

— Hallja, hogy fogja azt az ásót, így nem lehet dolgozni!

A kopasz emberke szemrehányóan nézett az őrmesterre.

— Nézze, őrmester úr. Ha nem tetszik magának, vegyen magának egy másik ügyvédet.

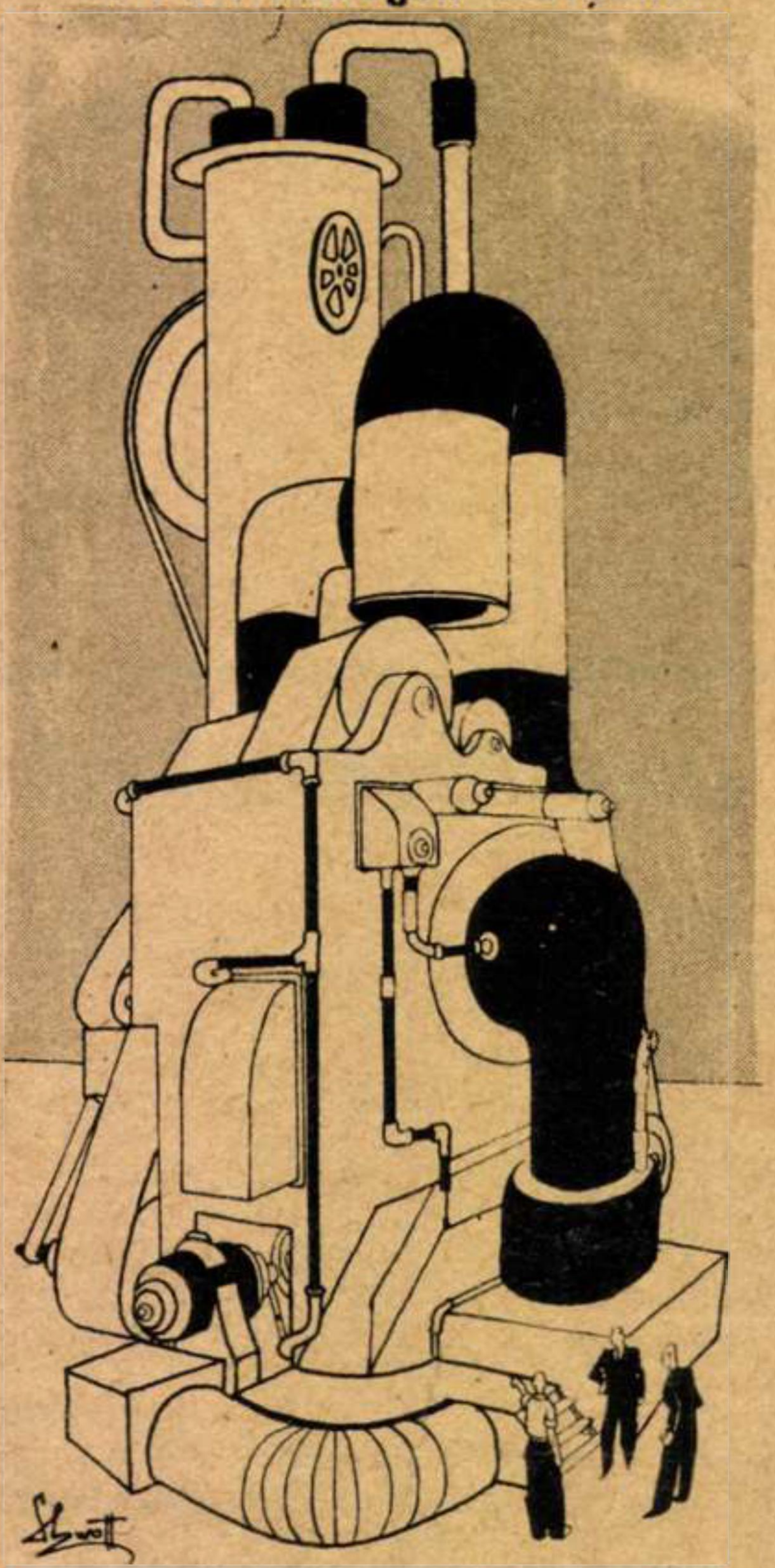
*

Egy történet az őrségváltás idejéből.

Egy miniszteriális úr jólnevelt kislánykáját vették fel egy pesti nagybankba tisztviselőnek. Az első nap rögtön a pénztárterembe osztották be, az értékpapírosztályba. Kilenc óra után, amikor az első ügyfél megjelent, a főnök odaküldte a leányzót, hogy tudja meg az ügyfél kívánságát. A hölgy felháborodva nézett a főnökére:

— Hát hogy képzel ilyet, cégvezető úr! Hogy én egy idegen férfit megszólítsak, aki nincs is nekem bemutatva?

A Péti Nitrogén Műveknél

— Mit lehet ezzel a tízmilliós géppel előállítani? Péti sót?
— Azt nem. Deficitet.

Legyőzhetetlen humor

Mark Twain, a híres humorista halála előtt sem tagadta meg önmagát. Súlyos betegen feküdt és a legnevesebb professzorok tartottak konziliumot fölötte. Az orvosok összedugták a fejüket s latin szavak, orvosi szakkifejezések röpködtek a levegőben.

— Most már tudom, — mondta Mark Twain halványan mosolyogva — hogy végem van...

— Ugyan, — vigasztalták, — honnét veszi ezt?

A humorista legyintett:

— Mikor már holt nyelven beszélnek az emberről...

Furcsa gusztus

— Barlanglakókat talált a razzia a Gellérthegyen.
— Furcsa.
— Mi ebben a furcsa?
— Miért kényelmetlenkednek a Gellérthegy barlangjaiban egyesek, amikor a szomszédos Gellért-szállóban már remek lakosztályok állnak a nagyközönség rendelkezésére.

Félreértés

Hiába, Mici, ha így ülsz mellettem, nem tudok nyugodtan ujságot olvasni.
— Olyan hatással vagyok rád még mindig?
— Dehogy fiam, elveszed a világítást.

Magyarított színdarabok

Molière magyarítása felkapott divat lett színpadjainkon. Dandin Györgyből Duda Gyurit csináltak, a Fösvényt pedig Zsugorivá magyarították a héten. Még a darab színhelyét is áttették francia földről Révkomáromba.

Molière után most már bizonyára sor kerül Shakespeare-re is. A következő magyarításokra lehetünk elkészülve:

Romeó és Julia

rövidesen

JANCSI ÉS JULISKA

néven kerül színre, Capulet alakját a népszerűbb és magyarosabban hangzó Taszajtó Nagy Gergelyre magyarítják majd az átdolgozók.

Othello, a velencei mór

SÖTÉT ÖDÖN HÁZASSÁGA

címen fog színre kerülni, ennek megfelelő átdolgozásban, pesti miliőben.

III. Richárd

36-IK RÁCZ RUDI CIGÁNYKIRÁLY

néven folytatja majd pályafutását a magyar színpadokon.

Sor kerül a magyarítások során Rostandra is. A Medgyaszay Színház a

Cyrano de Bergerac-ot

SZERÉNA ÉS BERGER ÚR

címen adatja elő, Kellér Dezső új kupléival frissítve fel a kissé ósdi verseket.

Végül Kunszery Gyula, a siller nagy kedvelője Schiller

Stuart Mária

című darabját fogja magyarítani

KADARKA MARCSA

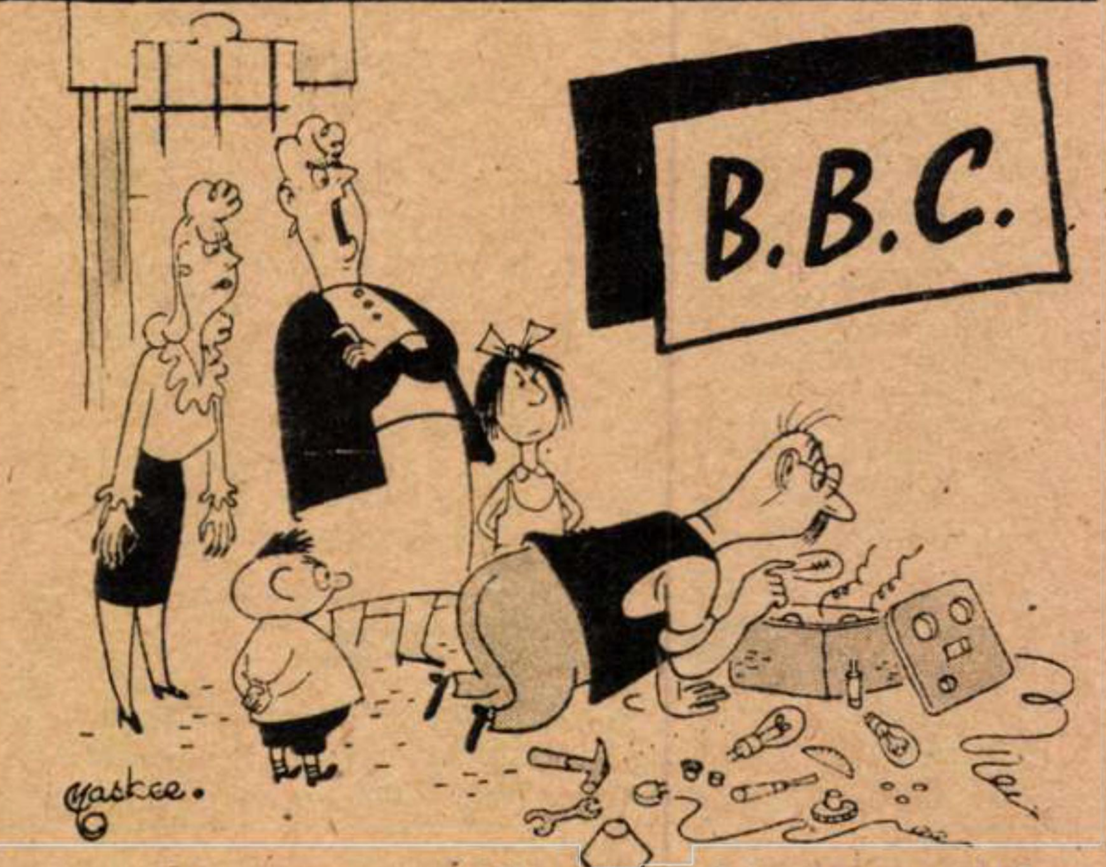
címen sok zenével és kevés szódával.

(—éghy)

265.000 forintot fordítanak a vidék ping-pong sportjára

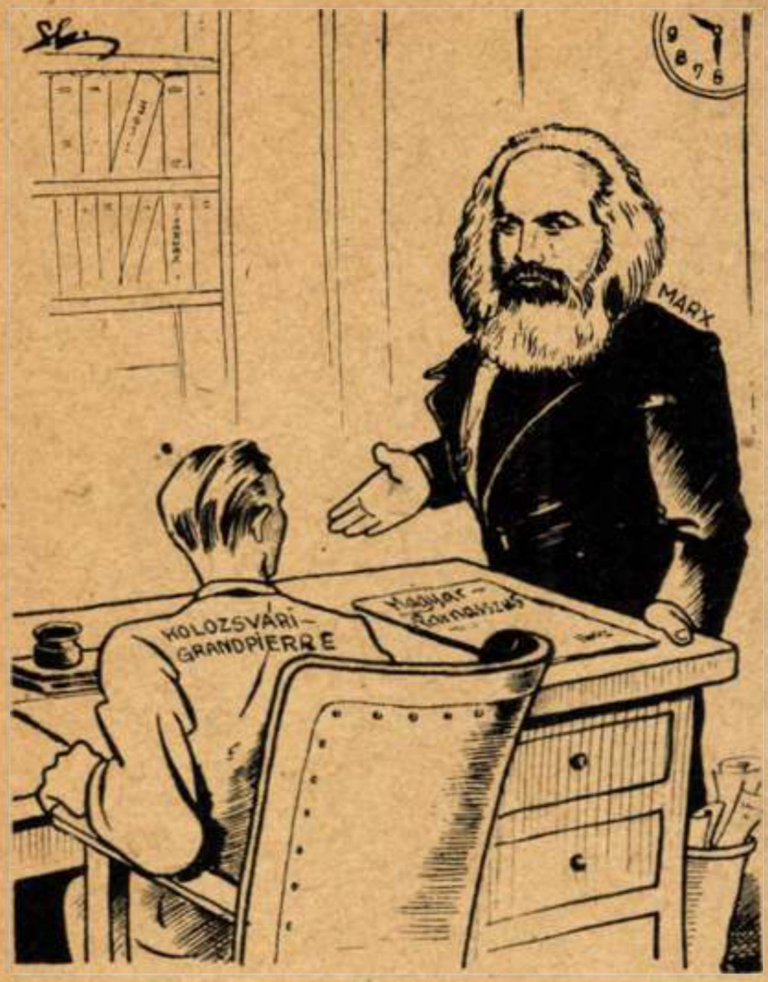
Zsíros gazdáéknál minden esztendőbe
Egy kis pingpongasztalt tesznek le a fődre...

— Siess papa a rádióval! Nyolckor tartja Attlee a szovjetellenes beszédét.
— Ne féljetek, elmondja még ebben az évben legalább tízszer.
(Punch, London)

Marx a magyar rádióban

(A rádió Magyar Parnasszus című mű. sorszámában Marx-ellenes verset szavaltak.)

Marx: Bocsánatot kérek, nem tudom, jó helyen járok-e?

Kolozsvári-Grandpierre: Rossz helyen jár, öreg és a maga számára minálunk nincs bocsánat.

Tanoncok kongresszusa

— Fiúk, vannak köztetek lakatosinasok is?

— Vannak, de azok el vannak foglalva.

— Mivel?

— Kulcsot csinálnak, hogy végre kizárják a SzIM jobboldalát.

— Kérem, kicsit hangosabban, nagyot hallok.

Dús cukortermés volt...

Ez a demokrácia igazán a legifjabbak szájaíze szerint való.

Miért nem szereti a gyerek a spenótot?

— *Anyuta! Téjek szpenótot! Mitoj jön máj a szpenót?*

— *Mindjárt jön Sanyika!*

— *Anyuta, legyen mindig szpenót enni! Én ud imádom a szpenótot!...*

— *Kell is Sanyika! Nem úgy, mint a rossz kisfiúk, akik nem eszik a fínom spencsi-spencsi-spenótocskát. A spenótot Sanyikának meg kell ennie!...*

— *Én jó vadok, én nadon szejetem a szpe...*

— *Mert aki nem eszi a spenótot Sanyika, azért eljön a dühös házbizalmi bácsi a gangról és azt mondja: buuu, buuu, krampampulihoppember és elviszi őt sorbaállni az elöljáróságra!... Mert a spenót igenis egészen jó dolog, ezt jegyezd meg magadnak már végre!... Az nem igaz, hogy a spenót rossz!...*

— *Eszt szosze ájítottam Anyuta!*

— *Ne feleselj Sanyika, mert dádá lesz! Rendes kisfiú megeszi a spenótot még akkor is, ha nem ízlik neki!... Sanyika majd egy kicsit erőlteti az evést és hopilihopili már le is csúszott Sanyika torkán a gonosz spenót néni! Hammmhammm, puty-puty, miau...*

— *Ezetet mejözzük Anyuta. Én szívesen eszem a szpenotot...*

— *Sanyika nem szívesen eszi a spenótot, hanem Sanyikának muszáj a spenótot megennie!... Megértetted?*

— *Mért muszáj Anyuta?*

— *Mert különben lesz dádá, házbizalmi bácsi, buuu, buuu, sarokbantérdeplés, megvonjuk az uzsonnapénzed és elüt az autobusz. Pity, pity, kuk.*

— *Bruhuhuhuuu... Nekem muszáj szpenótot enni!*

— *Ne bőgj! És nincs kifogás, meg fogod enni a fincsi spenótot és elég legyen!*

— *Nem kej szpenót!... Nem kej!...*

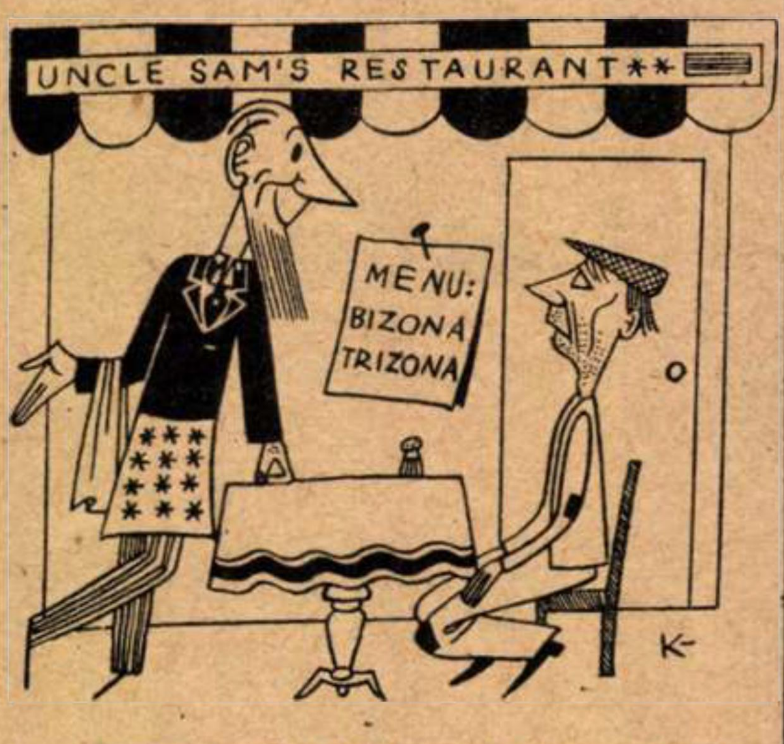
— *Mit hallok?! Sándor!... Leszpoórakapsz!...*

— *Akkojisz, nemkejszpenót!... Utájoooom!... Bürr...*

— *Nesze válogatós kölyök!... Nesze!... Az ember kibeszélheti a tüdejét ennek a taknyos kölyöknek...*

Kishont Ferenc

Éhségsztrájk a Ruhrvidéken

— Nem kaphatnék egy zónapörköltet?

— Csak Bizóna vagy Trizóna van.

— Azért fogunk mi éhenhalni.

A sokoldalú buci

Kis kolduslány jár a központi fűtéses házba. Dr. Kovács Elemérnéhez visszahoz egy zsacskó régi, kővé keményedett bucit, amit azért kapott a nagyságától, mert a bucik frissen is ehetetlenek voltak. A párbeszéd így hangzik:

— *Nagysásasszony, kezét csókolom, ne tessék neheztelni, itt a buci, nem tudunk vele mit csinálni.*

— *Te csacsi, — mondja a nagysága — mért nem fűttötök be vele?*

— *Mi nem fűtünk, kezét csókolom.*

— *A konyhába se?*

— *Ott se, mi örülünk, ha hideget ehetünk. De, ha tetszik gondolni, hogy a szenesvasalóban is égni fog, azt megpróbálhatjuk.*

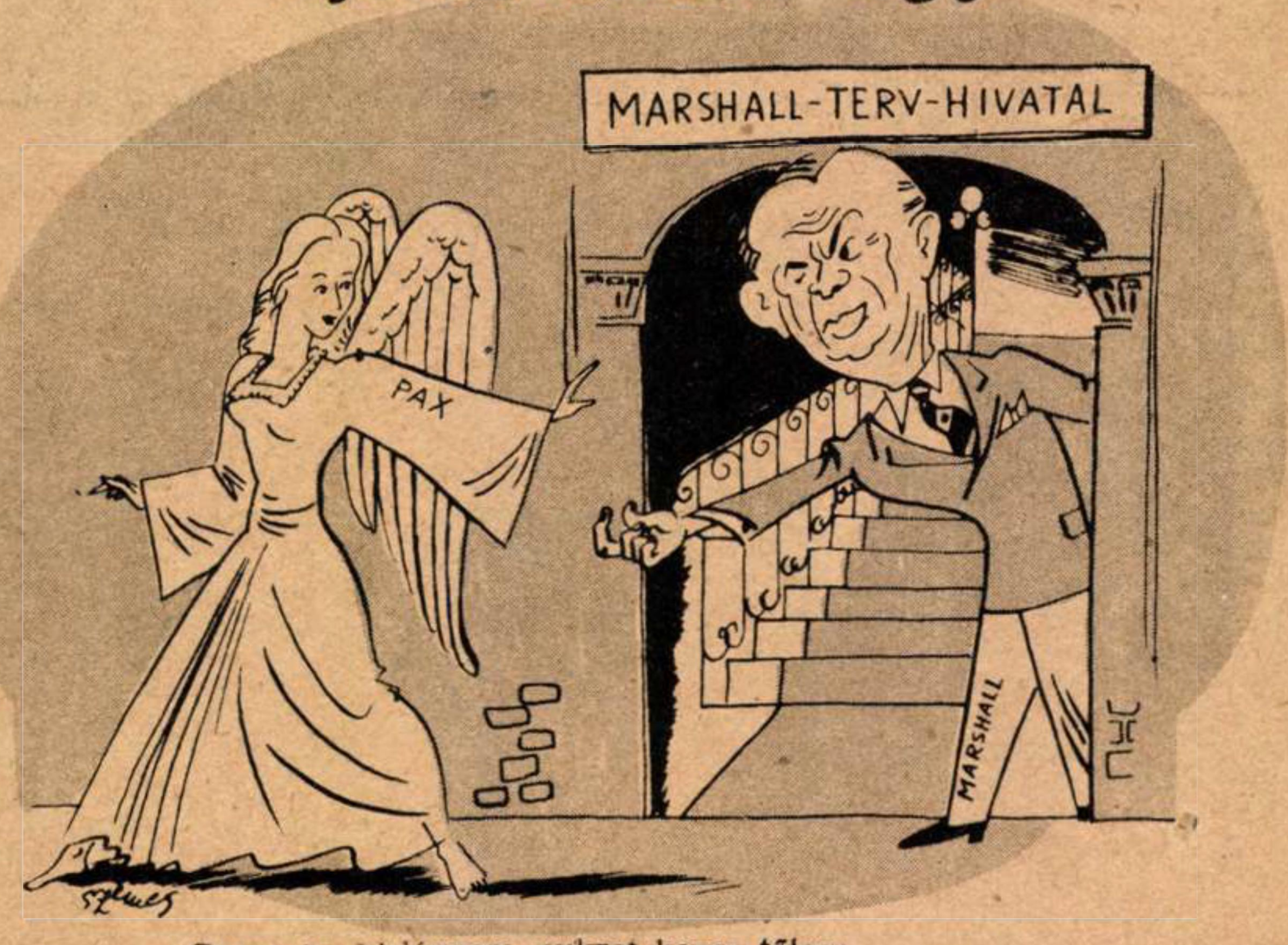
Amerikában betiltották a nudizmust

— Mondja kérem, nem tudja, hogy a nudizmus tilos?

— Éppen most megyek haza a ruhámért.

Ujabb szatír-ügy

— Gyere be kislányom, cukrot kapsz tőlem.

— Magához nem megyek, magának csúnya tervei vannak.

Kitiltották Magyarországról a fasiszta amerikai sztárok filmjeit

Chaplin: Szervusztok gyerekek, én maradok...

Innen-onnan

Barangolás a pesti dzsungelben

Valóságos legendakör övezi Pesten a szép táncosnő és az író szerelmét. Az író valósággal megszállottja ennek a szerelemnek. Reggeltől estig mást nem hallani tőle, mint szerelmének leírását, méltatását és indokolását.

— Hogy lehet ennyire szeretni valakit? — kér-

dezte tőle a napokban e sorok írója.

— Nem értesz te ehhez — legyintett megvetően az író. — Ez egy lelki dolog, a lelkét szeretem barátom, a lelkét!

Behunyta a szemét és álmodozva tette hozzá:

— És amellett tudod, hogy micsoda remek lába van?

Epés

megjegyzései révén is népszerű nagy színészünkről végre, csodák csodájára, azt is jelenthetjük, hogy a túlságosan szigorú bírálat ellen szólalt fel. Színre került ősz elején egy igen rossz darab, négy-öt estén át szedte néhány pesti dolgozó zsebéből a forintot, aztán felhúzott orral távozott a számára többé fel nem húzott függöny mögül. E darab utolsó próbáján az egyik színházi bennfentes, aki nem szokta számolgatni, hány pohár itóka árt meg s mennyi nem, hirtelen rosszul lett és..., hát igen, a világot jelentő deszkák nyilt színe előtt kiadni kényszerült gyomra belvilágát. Epésünk, aki szintén játszott a műben, fejcsóválva leszólt hozzá a színpadról:

— Ez azért túlzás, kedves barátom... ennyire mégse rossz az a darab.

Van egy nagyon termékeny színpadi írónk, aki állandóan lót-fut, tárgyal, szerződéseket köt és dolgozni is csak kávéházban tud, úgyhogy idejének csak elenyésző részét tölti családi körben, amely feleségből és két gyönyörű gyerekből áll. Jóformán csak aludni jár haza.

A napokban az autóbuszon összetalálkozott a mellettük lakó hölggyel,

aki barátságos mosollyal szólította meg:

— Gratulálok a gyerekeihez. Gyönyörűek. Be szoktam néha nézni hozzájuk.

Mire az író rezignáltan jegyezte meg:

— Én is...

Fiatal és tehetséges lírai költőnk, akinek állandóan különböző szerelmi bonyodalmai vannak, a napokban így sóhajtott fel szűkebb baráti körben:

— *Annyi gondom, bajom, annyi zűrzavaros ügyem van, hogy nem is tudom, mi lenne belőlem, ha én nem volnék...*

Felkerestem Nyavalyek Tódort, egyik színházunk igazgatóját, hogy megkérdezzem: miért nem játszanak a színházak magyar darabot?

Mily kellemes volt a meglepetésem, amikor Nyavalyek lobogó ingujjban, fehér gatyában, pántlikás kalappal a fején fogadott. Kijelentette, hogy a centennáris évben színháza csak a magyar szerzőket fogja színrehozni.

— *Irnak a magyar írók* — mondta és jót húzott csikóbőrös kulacsából —, *csak foglalkozni kell velük! Én felkaroltam a magyar szerzőket és íme az eredmény . .*

Tulipántos ládát húzott elő a búbos kemence mögül és felpattintotta a fedelét.

— *Nézze csak* — mondta —, *365 magyar darabot fogadtunk el előadásra. Ez azt jelenti, hogy a centenárius évben mindennap be tudunk mutatni egy magyar darabot. Sőt, elárulhatom, hogy ha további magyar darabokat kapunk, szombat és vasárnapon két-két magyar darabot fogunk bemutatni*

Kivett a ládából néhány kéziratot, amelyek nemzetiszínű pántlikával voltak összekötve.

— *Itt van mindjárt Gezemiczey Mihály ötfelvonásos drámája, amely annyira korszerű, hogy még a textiljegyekről is szó van benne. A szerző magyar, sőt minden őse magyar volt, egyik ükapja már Töhötömmel írt társasban zenés vígjátékot. Bemutatjuk azután Ganajos István háromfelvonásos drámáját, továbbá Csikós Gergely négyfelvonásos színművét, amelyet egy Petőfi-versből írt színpadra. Persze mind a 365 magyar darabot felsorolni képtelen vagyok. A közönség majd látni fogja, hogy mi igenis felkaroljuk a magyar szerzőket.*

Miközben kikísért, azt mondta:

— *Egyébként ma kezdtük meg a próbákat Gromoojom indonéz író „A kagyló lelke" című színművéből.*

— Halt! János bácsi! Én nem akarok beleavatkozni a maga dolgába, de figyelmeztetem, hogy ebben a meleg télben úgy meg fogok büdösödni, mint a pinty!

Abból az alkalomból, hogy a kitűnő kövér kabarékómikus csak úgy hajlandó színházhoz szerződni, ha a fiát is alkalmazzák, valaki rosszmájúan megjegyezte:

— Olyanok ezek ketten, mint egy népszínmű. A vén bakancsos és fia, a muszáj...

— Történt valami a Csórral, akit Gábor Andor leleplezett?

— Dehogy, kérlek, még mindig nem léptették elő.

A leánygyilkos Rosenhoffer Jenőről a pesti lapok először kiderítették, hogy leánygyilkos. Miután ezt kiderítették, kiderült, hogy a pesti közönségnek ez kevés. A

pesti lapok tudják, hogy mivel tartoznak az ő drága közönségüknek, nosza kiderítették, hogy SS volt. A következő napon már azt is kiderítették, hogy ő robbantotta fel a Lánchidat. Miután nem volt elég, hogy meggyilkolt egy leányt, SS volt és felrobbantotta a Lánchidat, azt is kiderítették róla, hogy kegyetlenkedő muszparancsnok volt.

Lapzártakor azt nyomozzák a fürge riporterek, hogy mi szerepe volt Rosenhoffernek a mohácsi vészben.

Napjaink egyik kiváló lírikusa, aki különben most kapta meg a Baumgarten-díjat, jóhumorú ember. Nevezzük őt a rövidség kedvéért Zelk Zoltánnak. A napokban a kitűnő költő összeakadt az autobuszon lapunk egyik munkatársával.

A tréfás költő kalapját mélyen megemelve, hangos szóval fordult munkatársunkhoz:

— Ó, mester! Szabad egy autogrammot kérni?

Munkatársunk belement

a tréfába, elővette noteszét, aláírta a nevét és átnyujtotta Zelknek, aki azonban a zsúfolt autóbusz közönségének élénk érdeklődése mellett összegyűrte az autogrammot, a földre dobta és mérgesen felkiáltott:

— Tévedtem! Azt hittem, Zelk költő úrnak tetszik lenni...

Salamon Béla bemegy egy cipőkereskedésbe és megkérdi:

— Kaphatnék egy centenárius cipőt?

A segéd meglepve kérdezi:

— Milyen az kérem?

Salamon büszkén kivágja:

— Negyvennyolcas.

Török tiszteket képeznek ki Amerikában

— Viszakozz! Üszkürü, maga már megint eltévesztette a számolást.

Az utolsó Mohikán

aki még nem disszidált

Magyar-lengyel barátsági hét

— Mondja elnök úr, a második lengyel köztársaság demokratikusabb, mint a magáé volt?

— Hej, fiam, ha én azt a különbséget zongorázni tudnám.

Örök Éva

— Aztán így maradjon kígyókam, amíg visszajövök a fürdőből.

Művésztörténet

— Hány képet festhetett ez a Rembrandt?

— Kétezret.

— És mennyi maradt meg belőlük?

— Cirka négyezer.

Ludas Matyi

Megjelenik minden csütörtökön

Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA

Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ

Felelős kiadó: ELEK LÁSZLÓ

Kéziratokat, rajzokat nem őrzünk meg és nem adunk vissza.

Szerkesztőség: Honvéd-utca 10. Tel.: 127—750 és 128—031. Kiadóhivatal: Budapest, József-körút 5. Tel.: 139—150 és 138—382.

Nyomatott a Szikra Lapvállalat offset-körforgógépein.

Felelős nyomdavezető: Nedeczky László.